Del Lugo a l'Osasuna, dos anys amb el Girona a un pas de primera

FRANCESC CARGOL

Dues temporades increïbles i el Girona FC ha quedat novament a les portes de la Primera Divisió espanyola. Després de vuitanta-cinc anys de vida l'equip ha disputat tres promocions de les últimes quatre , un ascens que es resisteix i que no permet als gironins lluitar contra els millors equips del món en una de les lligues més competitives que es poden trobar. Els jugadors, el cos tècnic, la direcció esportiva, el consell d'administració, l'afició i la ciutat han fet mèrits de sobres per poder gaudir d'una experiència inèdita que hauria suposat poder viure el futbol de màxim nivell. Per a la ciutat també era molt important poder rebre la visita cada quinze dies d'equips com Barça, Reial Madrid, Atlètic de Madrid, València, Sevilla, Bilbao, Vila-real, Espanyol,... Aconseguir aquesta fita era molt difícil però aquest any s'hi ha tornat a estar molt a prop, de totes formes l'any ha estat molt bo. Moltes persones i molts moments han estat fonamentals:

La plantilla. La base de la temporada passada, amb jugadors com Isaac Becerra, Florian Lejeune, Richy, Aday Benítez, Pere Pons, Alex Granell, Eloi Amagat o Jaime Mata ha estat clau per poder mantenir un vestidor fort i unit. Els jugadors de casa han estat els responsables de guiar les noves incorporacions i ajudar-los a integrar-se al grup. Durant la temporada segur que han aparegut dificultats, que a vegades són difícils de resoldre, però s'han donat situacions que han ajudat molt: una bona cohesió de grup, a part de bons jugadors cal tenir bones persones, jugadors que tot i passar per dificultats tinguin la capacitat d'entendre que formen part d'un col·lectiu i que el grup està per sobre de les individualitats. De totes formes cal reconèixer que quan hi ha males cares dins el vestidor la victòria és la millor medicina, ho cura tot. El grup ha estat fort i les rotacions efectuades per l'entrenador juntament al fet de poder disposar de moltes variables tan ofensives com defensives ha creat una competència sana dins el vestidor, els jugadors s'han adaptat a les situacions assumint el seu rol i ajudant al màxim per aconseguir l'objectiu comú, en lloc de l'individual.

Pablo Machín. La seva tercera temporada al club ha tornat a ser un èxit, un entrenador treballador i discret que ha aconseguit uns números espectaculars. Va arribar a l'entitat amb l'objectiu de salvar l'equip del descens a la Segona Divisió B en una situació molt delicada i quan la majoria donaven l'equip per sentenciat. A la seva segona temporada va aconseguir mantenir l'equip entre els davanters superant els vuitanta punts i lluitant per l'ascens directe fins als últims minuts de la lliga, aquest any el Leganés amb setanta-quatre punts ha pujat directament a la màxima categoria. Ara ha aconseguit portar novament al Girona fins a la fase final de l'ascens, es va remuntar contra el Còrdova i l'equip ha caigut contra un Osasuna que ha fet una promoció impecable. L'equip ha realitzat molt bon futbol, s'ha arriscat, ha estat dominador dels partits portant el control del joc en la majoria de vegades. L'entrenador ha estat fidel al seu sistema de joc donant continuïtat a un sistema que sempre li ha donat bons resultats.

Cos tècnic. A la vida el millor és poder treballar en el que més t'agrada, quan una feina es fa amb il·lusió , passió i entusiasme els maldecaps i les hores dedicades no compten, això és el que li ha passat a aquest cos tècnic. Pablo Machín es va trobar a la seva arribada a Girona amb un grup de treball magnífic que s'han deixat la pell pel bon funcionament de l'equip, són gent que ve de baix, que han lluitat molt per poder-hi ser i com que els apassiona el que fan treballen al cent per cent, tots ells han rendit al màxim, Jordi Guerrero com a segon entrenador, Jordi Balcells com a preparador físic i Omar Harrak com a entrenador de porters es mereixen un reconeixement especial. També fisioterapeutes, metges i encarregats de material han tingut el seu paper destacat, la majoria persones anònimes dins l'estructura del cos tècnic però imprescindibles perquè tot funcioni.

Sistema de joc. 1-3-5-2 per atacar: per poder tenir la possessió i el control del joc, per poder buscar superioritats numèriques al mig camp, per poder disposar de dos bandes que buscaven amplitud constantment, perquè els dos davanters connectessin entre ells i aportessin la profunditat i el gol. 1-3-5-2 per pressionar: per aconseguir la recuperació de la pilota a camp contrari, per anar a buscar el rival a l'inici del seu joc, per poder defensar lluny de la pròpia porteria. 1-5-3-2 per replegar: un molt bon porter acompanyat de tres centrals que donaven seguretat defensiva en tot moment, dos laterals als quals tocava fer quilòmetres i córrer enrere per poder ajudar defensivament i un mig camp que ajuntava línies per no deixar espais als adversaris. Tot això acompanyat de conceptes tàctics que l'equip ha portat a la perfecció, els jugadors eren coneixedors del que podien i no podien fer bé i així ho traslladaven al camp cada jornada. Hi ha hagut variables dins el sistema i com que jugadors de perfils diferents s'han adaptat molt bé el cos tècnic ha pogut dosificar la plantilla i repartir els minuts.

Preparació física. En Jordi Balcells ho ha tornat a fer, gràcies a la seva dilatada experiència i a la preparació específica que realitza en el treball físic dels jugadors ha fet volar l'equip. La lliga és molt llarga, buscar l'equilibri físic durant quaranta-dues jornades de competició més quatre partits de promoció comporta un treball molt acurat, els jugadors que disposaven de més minuts han aguantat el ritme i tot el grup ha arribat molt fort en el tram decisiu del campionat. En l'aspecte físic s'ha d'estar sempre en forma i sobretot els mesos d'abril i maig, que és el tram definitiu. Quan semblava que podia existir una caiguda en el ritme i la intensitat a causa del gran esforç, on no arribaven les cames arribaven el cap i el cor. Tant en l'eliminatòria del Còrdova com en la d'Osasuna el Girona ha posat un ritme alt i en moments claus del partit l'equip ha estat més intens que el seu adversari.

Quique Cárcel. El director esportiu ha estat una peça clau en tot aquest procés. Tècnic amb experiència i que va arribar avalat pels bons resultats a l'Hospitalet ha demostrat novament la seva vàlua a l'hora de confeccionar plantilles competitives. Dos fases importants ha viscut durant aquesta temporada; primer haver de refer una nova plantilla i tornar-la a fer forta i equilibrada, la missió no era fàcil, calia cobrir les baixes de jugadors importants com les del golejador Fran Sandaza i els bandes Miguel Cifuentes i David Juncà, futbolistes bàsics dins l'esquema de l'entrenador. La segona decisió important va ser la de mantenir la confiança en el cos tècnic quan les coses no funcionaven durant la primera volta, en aquest sentit el director esportiu va mostrar calma i paciència, va aplicar el sentit comú davant d'una mala situació i va deixar treballar, la millor manera perquè l'entrenador pogues desenvolupar la seva tasca amb tranquil·litat, els resultats han demostrat que va prendre la decisió correcta.

Segona volta. Després d'una mala primera volta de campionat calia treballar molt per poder arribar a la promoció. Un equip de futbol és un estat d'ànim i a mesura que els jugadors ja s'oblidaven de la temporada anterior la mentalitat anava canviant. L'aspecte psicològic és molt important, tocava treballar la motivació partit rere partit, la concentració per no cometre errades, saber conviure amb la il·lusió que s'anava generant a mesura que es disputaven els partits i trobar el punt intermedi entre excitació i tranquil·litat. Quan mancaven pocs partits ja no hi havia marge d'error i a Ponferrada ja es va jugar una final, era el preàmbul del que vindria després en les eliminatòries i calia saber afrontar aquests tipus de partits, l'equip era fort psicològicament, l'equip estava convençut de l'ascens, llàstima que en l'últim partit tot i estar molt a prop s'escapés.

Montilivi. L'equip ha acabat la temporada molt fort al seu estadi, estava clar que per poder aconseguir l'ascens calia guanyar els dos partits de casa, es va aconseguir en el primer però no en el definitiu. En els dos partits d'anada de les eliminatòries es van poder treure bons resultats fent que les tornades a Montilivi es convertissin en partits decisius, emocionants i plens d'èpica. Els aficionats han respost i s'han enganxat a l'equip omplint l'estadi, la comunió ha estat perfecte, s'ha respirat futbol tan a la ciutat com a la província, ara no es pot defallir la propera temporada hem de tornar a veure aquest ambient cada partit.

Continuïtat en el projecte. No hi hagut afers externs en el club, el consell d'administració a treballat en silenci i en aquest sentit s'aconsegueix que tot surti millor. Ara és el moment de donar continuïtat a tota la feina feta. Caldrà quedar-se amb els millors jugadors, donar baixes doloroses i confeccionar novament una plantilla que pugui competir cada setmana al màxim nivell. La propera temporada tornarà a ser dura i molt complexa, caldrà compaginar l'exigència i la il·lusió amb el patiment i sobretot amb la gran dificultat que tindrà l'equip per tornar a estar entre els millors, segur que hi haurà moments complicats i serà quan caldrà ser forts, jugadors, tècnics, directius i aficionats.

Ara toca als jugadors descansar per recuperar-se bé i tornar amb força. La direcció esportiva li correspon planificar per poder fer la millor plantilla possible. La ciutat i les comarques gironines han d'estar al costat del club, el projecte sembla sòlid i seriós, si se segueix aquest camí tornarà a arribar l'oportunitat per pujar a Primera.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/20/del-lugo-losasuna-dos-anys/789646.html?utm_source=rss